

EVA FRANCOVÁ

NAROZENÁ: 18.3.1956 v Pardubicích

STUDIA: 1972 - 75 Střední uměleckoprůmyslová škola Brno
1975 - 79 Pedagogická fakulta Hradec Králové

ADRESA: Sladkovského 823, Pardubice

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY:

- 1984 Lázně Bohdaneč, Pavilón Gočár
- 1985, 1988 Pardubice, Okresní knihovna
- 1989 Pardubice, VČD
- 1992 Pardubice, Galerie Dílo
- 1994 Praha, Galerie Luka
- 1996 Pardubice, Galerie V&V
- 1998 Pardubice, Galerie Gong
- 2000 Pardubice, Galerie Univerzity Pardubice

ÚČAST NA SPOLEČNÝCH VÝSTAVÁCH (výběr):

- 1976 Třebechovice, Mladá tvorba (cena)
- 1988 Most, BAKG (cena)
- 1992, 1996, 1999 Chrudim, Triennale exlibris
- 1993 Praha, PNP, Přehlídka českého exlibris
- 1996 Ostrava, Bienále české grafiky
- 1996 Praha, Galerie Hollar, Hosté Hollaru
- 1997, 1998, 1999, 2000 Praha, Staroměstská radnice, Grafika roku
- 1998 Ostrava, Přehlídka české grafiky
- 1999 Litoměřice, Máchovy Litoměřice
- 2000 Nasavrky, Výstava výtvarníků UVU Pardubice

ÚČAST V MEZINÁRODNÍCH PŘEHLÍDKÁCH:

- 1980 Berlín (Německo), Přehlídka vítězných prací SVOČ
- 1988 Enghien les Bains (Francie), Mezinárodní přehlídka EXL (putovní výstava 1988 Auvers sur Oise, Giverny)
- 1989 Sint-Niklaas (Belgie), 14. bienále exlibris
- 1989 Tours (Francie), Výstava oceněných prací z BAKG Most 88
- 1992 Havířov, 1. mezinárodní bienále grafiky IWA Foundation
- 1994 Sint-Niklaas, Přehlídka českého a slovenského exlibris
- 1997 Krakov (Polsko), Mezinárodní triennale grafiky (putovní výstava 1998 - 7 měst Polska, Norimberk, Sofie, Varna, Graz, Kagawa, Chicago a 1999 Museo d'Arte Moderne v Rio de Janeiro)
- 1999 Varna (Bulharsko), 10. mezinárodní bienále grafiky
- 2000 Majdanek (Polsko), 6. mezinárodní triennale umění
- 2000 Sapporo (Japonsko), 5. mezinárodní triennale grafiky
- 2000 Vilnius (Litva), 2. mezinárodní triennale autorské knihy
- 2000 Grenchen (Švýcarsko), 15. mezinárodní triennale originální grafiky - Soutěž "Čas"

ZASTOUPENÍ VE SBÍRKÁCH:

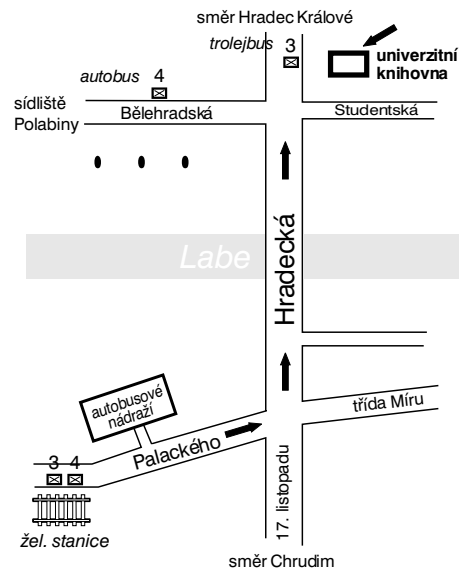
- Státní muzeum v Majdanku
- International Exlibriscentrum Sint-Niklaas
- International Print Triennale Society Cracow
- Kabinet exlibris Chrudim

KNIHOVNA UNIVERZITY PARDUBICE

Studentská 519, Pardubice - Stavařov

Otevírá denně od 8.00 do 18.00,
v sobotu od 8.00 do 12.00, neděle zavřeno

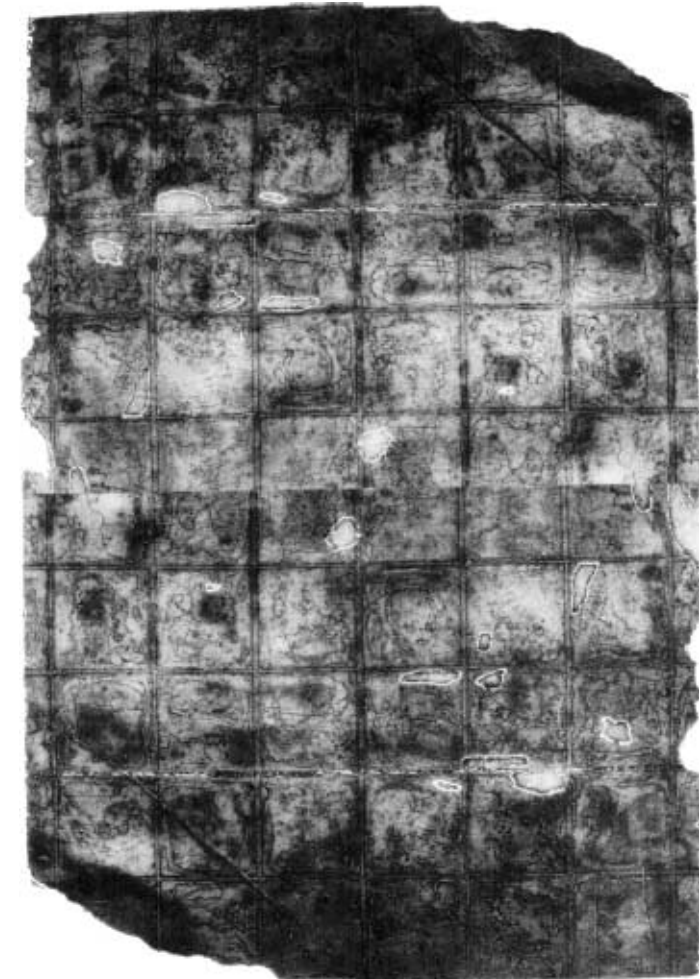

M stoPardubice a m sksobvodPardubice II
podporu@aleri Univerzity Pardubice

EVA FRANCOVÁ

LIDSKÝ OTISK

GALERIE UNIVERZITY PARDUBICE
UNIVERZITNÍ KNIHOVNA

22. 9. - 17. 11. 2000

Zpráva o včerejším světě.

Pár poznámek ke grafikám a objektům Evy Francové.

Zatímco předchází grafický cyklus Evy Francové, prezentovaný v roce 1998 v síni pardubické galerie Gong, poutal pozornost vesele transponovanými biblickými a křesťanskými motivy, provedenými kombinovanou technikou s doplňky plátkového zlata, s až pohádkově idylicky působící atmosférou, práce připravené pro dnešní výstavu se nesou v poněkud odlišné, ne tolik hravé a celkově vážnější tónině. Jádrem vystaveného souboru jsou velkoformátové, ze dvou, čtyř či šesti hlubotisků lepené „plachty“, využívající jako inspiraci dosloužilé podlahové linoleové desky s negativními otisky kachliček, lidských stop, vyleptaných map a tekoucích skvrn, jejichž povrch zvrášňují navíc vrypy a jizvy od občasného šoupání nábytkových kusů či od ocelových nožů nebo gumových chráničů břitů ledních bruslí, které kdysi děti našly pod vánočním stromečkem a nedočkavě si v nich zkoušely krkolomnou chůzi po domácí podlaze. Skrze střídmy modrošedý a bílý barevný dvojjzvuk grafických tisků jako malířské pentimenti (podkresby) prosvítají téměř pavučinově tenoučké jednou pevné, podruhé kostrbatě zalamané linie vytvářející na každé jedné čtvercové plošce, víceméně rastrové osnovy kompozic, útvary připomínající neumělé, bez vkladu osobní představivosti případného pozorovatele stěží „čitelné“, obrazce. Jejich nejasné jakoby rozpité hranice nezřídka evokují náčrty zemí a světadílů na mapách z doby počátků kartografie. Nejedná se přitom o geometricky strohé abstraktní kompozice zbavené jakýchkoli odkazů k vnější skutečnosti. Naopak. Překročíme-li zjednodušenou představu, že recepce dvojrůzného výtvarného artefaktu je redukována na vnímání pouhého „fyzického“ terénu čar, barev a kontur, nalezneme na vystavených grafických plátnech také momenty obracející se k odlišné, trochu nostalgicky zbarvené, dimenzi našeho vědomí: vyjevující se vzpomínku na prostory našich domů, kde v obyčejných věcech i ve starém haraburdí odloženém a zasutém ve vlhkých sklepech a na prašných půdách a podkrovích nalézáme zafixované generační nánosy rodinných dramát i radostí pospolu s otisky komorních příběhů předešlých nájemníků a obyvatel bytů, ve kterých žijeme.

V pěti letech s dekalky částí lidských těl doplněných lapidárními emblémy je tato představa o, svým způsobem osudových a nesmazatelných, o(b)tiscích letitého lidského

obývání v „mrtvých“ věcech každodenní spotřeby dovedena do méně abstrahující polohy. Zajímavý kontrapunkt nachází tyto grafiky v rozvěšených a z organtýnu, látka připomínající lékařskou obvazovinu nebo gázu, tvarovaných torzech lidských figur bez hlavy, zad a končetin. Tyto jakoby posmrtně, de facto ale zaživa sejmuté a naškrobené otisky lidského těla – dle všeho samotné autorky – doplněné tenoučkou nažehlovanou vrstvou pomáchaného papíru (překvapivě věrně imitující záhyby lidské kůže) a krejčovského látkového stužovadla vlyselínu navzájem odlišují drobné vlepene nápisové pásky s anglickými slovy: parallel, precedent, past, penultimate. Když jsem je před více než měsícem poprvé spatřil kymácivě se pohupovat na drátěných háčcích v mírném průvanu v ateliérovém pokoji ve druhém patře činžáku ve Sladkovské ulici, silně mi mimoděk připomněly kusy ledabyle rozmístěného letního ženského šatníku. Chtěli-li bychom tu mermomocí hledat analogie nebo spojitosti v rámci kontextu české výtvarné scény, stačí, v případě grafik, namátkou vzpomenout na výrazný proud české strukturální abstrakce z údobí konce 50. a průběhu 60. let kladoucí důraz na texturální složku díla a jeho velkou asociativní kapacitu. V případě objektů pak na sádrové formy těl a věcí, jimiž se v šedesátých a sedmdesátých letech proslavila výtvarnice Eva Kmentová. Její výtvary byly ovšem těžkopádnější, a to v tom smyslu, že je jednak gravitace, díky váze použitého materiálu, táhla mnohem víc k zemi – ostatně při instalacích bývaly většinou jakoby ledabyle rozložené po podlahách improvizovaných výstavních síní či v exteriéru, jednak byly zhmotnělou odezvou hutného existencialistického myšlenkového konceptu ovládajícího české umění oněch let. Naproti tomu podivné „korzety“ Evy Francové jsou lehoučké, navzdory lepeným vrstvám materiálu téměř transparentní, po svém evokují „nesnesitelnou lehkost bytí“ (Milan Kundera) a jsou především krásnými a podmanivými díly, v nichž se naplno zračí křehká ženská senzibilita. Současně svou barevností a materiálovou uniformitou reflektují jednu tísnivý, jindy snad poněkud osvobuzující pocit odcizení, anonymity, jež se čas od času prudce dotkne každého z nás a jemuž jsme všichni vydáni na pospas, jakmile vyjdeme z kruhu svých nejbližších a rozpustíme se v bez tvarém davu, hluku a mumraji ulice či města.

V tvůrčím procesu Evy Francové hraje přitom svou nezapustitelnou roli fenomén náhody a okamžité inspirace: zatímco v případě prezentovaného souboru grafik sehrála svou důležitost téměř iniciační okolnost sklepního nálezu prastarých linoleových ploten, při zrodu torzálních figur posloužil nápad výtvarně zhodnotit roli organtýnu sloužícího a

používaného k výtěru barev z grafické desky.

V kolekci vystavených prací Evy Francové nacházíme zajímavý příspěvek ke snahám po nalezení, samozřejmě že nikdy ne definitivní, odpovědi na věčné tázání po smyslu a cíli lidské cesty, na odvěkou a zásadní civilizační existenciální otázku „Odkud přicházíme, kdo jsme a kam jdeme?“

ZATARASENÁ CESTA, hlubotisk, 96 x 64 cm,
JINÉ MÍSTO, hlubotisk, 95,5 x 65,5 cm (titulní strana)